

opusdei.org

Kjemien stemte

Da Joe Atkinson dro til Boston i 1957 for å ta en doktorgrad ved MIT, hadde han aldri forestilt seg hvordan kjemien og troen ville få en ny betydning. Han er den første kanadiske numerario i Opus Dei.

03.05.2008

**Hvordan gikk det til at en
bondesønn fra den sentrale
Alberta møtte Opus Dei i Boston
Massachusetts?**

Når jeg ser tilbake, er det lett å se at det skyldtes forsynet. Det var en kjemiprofessor ved University of Alberta i Edmonton, Reuben Sandin, som var som en far (og bestefar!) for kjemistudentene som holdt på å avslutte sin bachelorgrad. En dag, tidlig i mitt siste år der, kom han til meg i laboratoriet og spurte: ”Hvordan ligger du an i matte, Joe?” Jeg visste ikke hvorfor han spurte, så jeg svarte ganske enkelt: ”Det går bra, dr. Sandin.” ”Jeg spør,” fortsatte han, ”fordi jeg synes du burde dra til MIT (Massachusetts Institute of Technology) for dine videre studier. Skriv til Art Cope – han er leder for kjemiinstituttet der – og si at jeg foreslo det.” Og professor Sandins rykte som lærer var slik at hvis han anbefalte en person, ville vedkommende bli akseptert.

I 20 år hadde han ledet ganske mange studenter til forskjellige mastergradsstudier. Men – og det er

her forsynet grep inn – så vidt jeg vet, var jeg den første som han noen gang hadde sendt til det østlige USA, vanligvis fikk han dem til å dra til Midtvesten eller vestkysten. Og på kjemiinstituttet ved MIT var det en annen mastergradsstudent, Bob Yoest, som inviterte meg til et Opus Dei senter i Boston. Slik ble forbindelsen opprettet.

La oss ta et tilbakeblikk. Kan du si noe om din bakgrunn? Den kunne være interessant for våre lesere.

Gjerne. Mine foreldre, Ted og Marion Atkinson, kom begge fra bondefamilier, så da de giftet seg i 1933 skaffet de seg en ”quarter section” dyrket mark (65 hektar) nær Mallaig, omtrent 200 km nordøst for Edmonton. Det kan være interessant å nevne at min søster Luella (et år yngre enn meg) og jeg fikk hjemmeundervisning lenge før dette ble et begrep. Provinsens

utdanningsdepartement hadde et stort system med korrespondansekurs for barn som bodde for langt unna skolen. Så hver måned gjorde vi lekser hjulpet av våre foreldre, leksene ble sendt i posten og nye oppgaver kom tilbake. På denne måten foregikk de tre første skoleårene. Min bror Dave (seks år yngre enn meg) kunne gå på vanlig skole fra begynnelsen av. I mellomtiden hadde nemlig familien flyttet to ganger, mest fordi våre foreldre ønsket at vi barna skulle få en så god skolegang og oppdragelse som mulig. Vi står i stor takknemlighetsgjeld til dem for dette. Tilslutt bosatte familien seg i Edmonton.

Har du noen historier fra disse årene?

Et par stykker. Jeg var bare ni dager gammel da jeg for første gang ble utsatt for fransk, noe som er ganske

uvanlig for en engelskspråklig person fra Alberta. Det skjedde da mine foreldre tok meg med til domkirkemenigheten i St. Paul i Alberta da jeg skulle døpes. Presten som gjorde tjeneste var franskspråklig og spurte alle spørsmålene på fransk. Det var først 27 år senere, da jeg begynte å jobbe i Montreal, at jeg lærte nok fransk til å kunne svare på de spørsmålene. Men mine beste minner fra barndommen var de lange, vidunderlige somrene på farmen, som bare besto av moro for oss barna – spesielt når det ble varmt nok til å gå barbeint hele tiden.

Men hvordan gikk det til at du ble medlem i Opus Dei?

Fra en menneskelig synsvinkel var det en ganske enkel sak. Som jeg nevnte tidligere, begynte jeg å delta i aktiviteter ved et Opus Dei senter omtrent et år etter at jeg hadde

kommet til Boston. Mine foreldre hadde oppdradd oss alle til å ha en dyp kjærlighet til Vår Herre og hans Kirke, paven og Jomfru Maria. Det jeg lærte på senteret opplevde jeg som en naturlig videreføring av dette. Det hjalp meg til å leve min tro dypere, ikke bare ved å gå til messe og be rosenkransen, men også i mine studier og i det sosiale liv med mine venner og kolleger. Jeg lærte også hvordan jeg skulle spre vår tros gode budskap til mine medstudenter på en naturlig og vennlig måte. Etter noen måneder, spurte lederen ved senteret, Carl Schmitt (han var doktorgradsstudent i historie ved Harvard University, som lå like i nærheten) om jeg kunne tenke meg å bli medlem i Opus Dei. Jeg hadde ikke direkte tenkt på den muligheten, men forslaget slo meg ikke som overraskende eller merkelig. Så over en kopp kaffe på kafeen den 14. januar 1959 skrev jeg et kort brev til msgr. (nå den hellige) Josemaría

Escrivá, grunnlegger og leder av Opus Dei, og spurte om å bli opptatt som numerario.

Og deretter gikk alt av seg selv?

Nei, ikke egentlig. En uke eller to etter at jeg hadde skrevet brevet og søkt om medlemskap begynte jeg å gi uttrykk for motforestillinger overfor både Carl og fader Bill Porras, en Opus Dei-prest. De var begge svært tålmodige, og med en kombinasjon av fasthet (*Ikke vær sutrete!*) og forståelse, hjalp de meg til å forstå at mine såkalte "forbehold" kunne være resultat av en skjult selvopptatthet og uvilje mot å hengi meg fullt og helt til Vår Herre. Jeg visste godt at dette var grunnene til mine "motforestillinger" og etter noen måneder fikk jeg mot til å si til meg selv og til Vår Herre at jeg ville satse på dette, og på den måten ville det bli klart om det var dette Gud

ønsket av meg. Etter det har det gått ganske problemfritt.

Var det noe spesielt aspekt ved Opus Deis spiritualitet som gjorde inntrykk?

Ja – det faktum at vårt arbeid er en eksplisitt del av hvordan vi tjener Gud, og for en katolikk, for hvordan vi lever vår tro. Som jeg nevnte tidligere, var jeg så heldig å ha blitt oppdradd i en solid katolsk familie og hadde utviklet en virkelig kjærlighet til Kirken og paven. Da jeg begynte på universitetet, utviklet jeg også en stor kjærlighet til kjemifaget, og disse to kjærlighetene var på to parallelle spor, de sto ikke i motsetning til hverandre eller konkurrerte med hverandre. Opus Deis ånd viste meg at voilà! Kjemien var en integrert del av mitt ønske om å tjene Gud og Kirken. Gjennom den oppdaget jeg og brukte noe av potensialet i Guds materielle skaperverk. Med

grunnleggerens, den hellige
Josemariás ord: "... vårt profesjonelle
kall er en essensiell og uatskillelig del
av vårt liv som kristne. Vår Herre
ønsker at dere skal være hellige på
det sted dere er, i arbeidet dere har
valgt..." (*Friends of God*, nr. 60)

**Når vi snakker om grunnleggeren,
så må du vel ha truffet ham. Ha
slags inntrykk fikk du av ham?**

Kort sagt: full av godt humør. Jeg har
vært så heldig å ha hatt to korte
møter med ham, i 1966 i Roma og i
1975 i Guatemala, et par måneder før
han gikk bort. Ved det første møtet
var han spesielt hjertelig og gledet
seg over å møte en av sine sønner for
første gang. Et enkelt eksempel på
hans gode humør var da han spurte
om noen hadde gitt meg en
panettone (et kjent italiensk søtt
brød). Da jeg svarte "Nei, fader", ba
han straks noen om å skaffe et. Så
vendte han seg til meg og sa

spøkefullt: ”Fordelen med en gave av typen panettone er at hvis du får problemer med det i tollen, kan du gå til side i ti minutter og spise det opp!” Og han hadde stor moro med å få et lite metallesel som han ga meg til å stå skikkelig i håndflaten min.

Hvordan reagerte familien din på ditt kall? Støttet de deg eller hadde de motforestillinger?

Min far oppsummerte reaksjonen deres ved å si: ”Min sønn, hvis du er lykkelig, er vi lykkelige”. Det er viktig å huske på at jeg var nesten 24 år på den tiden og flere hundre mil fra Alberta, så de forventet nok ikke at jeg skulle holde meg nær barndomshjemmet uansett. Og selv om de kanskje ikke helt og fullt forsto hva mitt kall innebar på den tiden, lærte de også å elske Verket. Det var en stor glede for meg å se at begge mine foreldre ble medarbeidere i Opus Dei en stund før de gikk bort.

Hvorfor dro du tilbake til Canada?

Igjen grep forsynet inn. Da jeg var ferdig ved MIT i 1962 var det eneste Opus Dei sentret i Canada i Montreal. Men samtidig var Montreal den beste byen i landet for min type arbeid. Resultatet var at etter at jeg tok avsluttende eksamen i juni, kunne jeg begynne å arbeide for Merck Frosst Canada den første august. Dette er den kanadiske avdelingen av det amerikanske farmasøytfirmaet Merck & Co Inc, og jeg arbeidet i forskningslaboratoriet deres i Montreal de neste 37 år. Det var en absolutt hyggelig og tilfredsstillende personlig og profesjonell opplevelse.

Du kommer fra en helt engelskspråklig bakgrunn, med en far født i England og en mor med skotske og irske aner. Gjorde det faktum at Opus Dei var grunnlagt i Spania, og at flertallet av medlemmene i 1959 var spanske, at

Opus Dei fremsto som en spansk eller utenlandsk institusjon?

Det vil kanskje overraske noen, men slike tanker falt meg aldri inn. Jeg lærte selvfølgelig svært tidlig at det var grunnlagt i Spania og at grunnleggeren, som ennå var i live, bodde i Roma. Hvorfor oppfattet jeg det ikke som ”fremmed”? Jeg tror det var fordi dets ånd og budskap er universelt, katolsk. Kristendommen selv startet i det som nå er Israel, men innen et tiår etter Jesu himmelfart nådde det langt utover de opprinnelige grensene. Og i tillegg må jo alle institusjoner i Kirken starte et eller annet sted. De fleste mennesker i dag ser ikke på jesuittene som spanske eller fransiskanerne som italienske eller cistercienserne som franske – de tenker ganske enkelt på dem som katolske, og det er slik jeg alltid har sett på Opus Dei.

Noen andre tanker?

Ja – jeg håper jeg blir 93 år, slik at jeg kan oppleve feiringen av hundreårsjubileet for grunnleggelsen av Opus Dei her på jorden i 2028.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
kjemien-stemte/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/kjemien-stemte/) (11.08.2025)